

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

13. september 2007*

I sag C-443/05 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 8. december 2005,

Common Market Fertilizers SA, Bruxelles (Belgien), ved barrister A. Sutton og avocat N. Flandin,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved X. Lewis, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne J. Klučka, J. Makarczyk, G. Arestis og L. Bay Larsen (refererende dommer),

generaladvokat: P. Mengozzi
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 5. oktober 2006

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 1. marts 2007,

afsagt følgende

Dom

- 1 Common Market Fertilizers SA (herefter »CMF«) har i appelskriftet nedlagt påstand om delvis ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 27. september 2005, Common Market Fertilizers mod Kommissionen (forenede sager T-134/03 og T-135/03, Sml. II, s. 3923, herefter »den appellerede dom«), hvorved CMR ikke fik medhold i sin påstand om annullation af Kommissionens beslutning K(2002) 5217 endelig og K(2002) 5218 endelig af 20. december 2002 (herefter »de omtvistede beslutninger«), hvori Kommissionen fastslog, at den af CMF begærede fritagelse for importafgift ikke var berettiget.

Retsforskrifter

- 2 Artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i Rådets forordning (EF) nr. 3319/94 af 22. december 1994 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat med oprindelse i Bulgarien og Polen eksporteret af selskaber, der ikke er fritaget for tolden, og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 350, s. 20) fastsætter den specifikke antidumpingtold således:

»I de tilfælde, hvor den vare, der overgår til fri omsætning, ikke er faktureret direkte til den uafhængige importør af en af ovennævnte eksportører eller producenter hjemmehørende i Polen, fastsættes en specifik told som følger:

For varer med oprindelse i Polen [...], der bekræftes at være fremstillet af Zakłady Azotowe Pulawy, fastsættes den specifikke told til 19 ECU pr. ton af den pågældende vare [...]

- 3 I artikel 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EFT L 311, s. 17, herefter »toldkodeksen«), er fastsat følgende:

»1. Godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter kan indrømmes i andre situationer end dem, der er omhandlet i artikel 236, 237 og 238,

— og som fastlægges efter udvalgsproceduren

- og som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har gjort sig skyldig i urigtigheder eller åbenbar forsømmelighed. De situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren. Godtgørelsen eller fritagelsen kan undergives særlige betingelser.

2. Godtgørelse af eller fritagelse for afgifter med de i stk. 1 omhandlede begrundelser indrømmes, hvis der fremsættes anmodning herom over for det berørte toldsted [...]«

- 4 Følgende er fastsat i toldkodeksens artikel 4:

»I denne kodeks forstås ved:

[...]

24) udvalgsprocedure: den i artikel 247 og 247a eller den i artikel 248 og 248a nævnte procedure.«

- 5 Følgende er bestemt i toldkodeksens artikel 247:

»De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne kodeks [...] [fastsættes] efter forskriftsproceduren i artikel 247a, stk. 2 [...]«

6 I toldkodeksens artikel 247a er fastsat følgende:

»1. Kommissionen bistås af et Toldkodeksudvalg, i det følgende benævnt »udvalget«.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i [Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 184, s. 23, herefter »komitologiafgørelsen«)]

[...]

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.«

7 Artikel 4 i Toldkodeksudvalgets forretningsorden er affattet således:

»1. Formanden sender mødeindkaldelse, dagsorden, udkast til foranstaltninger, som udvalget er blevet anmodet om at afgive udtalelse om, samt de øvrige arbejdsdokumenter til de faste repræsentationer og udvalgets medlemmer i henhold til artikel 14, stk. 2, normalt senest 14 kalenderdage inden mødet.

2. I hastende sager, og når de foranstaltninger, der skal vedtages, skal anvendes straks, kan formanden efter anmodning fra et udvalgsmedlem eller på eget initiativ afkorte fristen i stk. 1 til fem kalenderdage inden mødet.

3. I særligt hastende tilfælde kan formanden fravige de frister, der er fastsat i stk. 1 og 2. Hvis det under et møde foreslås at tilføje et punkt på dagsordenen for dette, kræves det, at et simpelt flertal af udvalgsmedlemmerne godkender det.«

- 8 I artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1677/98 af 29. juli 1998 (EFT L 212, s. 18, herefter »gennemførelsesforordningen«), er fastsat følgende:

»Når den besluttende toldmyndighed, der har fået forelagt en godtgørelses- eller fritagelsesansøgning i medfør af toldkodeksens artikel 239, stk. 2, ikke er i stand til på grundlag af bestemmelserne i artikel 899 at træffe afgørelse, og ansøgningen indeholder begrundelser, der kan udgøre en særlig situation, som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, forelægger den medlemsstat, hvorunder den pågældende myndighed hører, sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 906 til 909 fastlagte procedure.

Den besluttende toldmyndighed kan dog, medmindre den er i tvivl, selv beslutte at yde godtgørelse af eller indrømme fritagelse for afgifter, hvis den finder, at de i kodeksens artikel 239, stk. 1, omhandlede betingelser er opfyldt, for så vidt som det beløb, der vedrører den berettigede som følge af samme særlige situation, og som i givet fald vedrører flere indførsler eller udførsler, er under 50 000 ECU.

Begrebet »den berettigede« har samme betydning som i artikel 899.

I alle øvrige tilfælde afviser den besluttende toldmyndighed ansøgningen.«

- 9 I gennemførelsesforordningens artikel 906a er bestemt følgende:

»Senest 15 dage efter modtagelsen af de i artikel 905, stk. 2, omhandlede sagsakter fremsender Kommissionen kopi heraf til medlemsstaterne.

Sagen optages snarest muligt på dagsordenen for et møde i det ved kodeksens artikel 247 nedsatte udvalg.«

- 10 Efter de faktiske omstændigheder i denne sag blev gennemførelsesforordningens artikel 906, stk. 2, ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1335/2003 af 25. juli 2003 om ændring af forordning nr. 2454/93 (EUT L 187, s. 16), således at den fik følgende ordlyd:

»Sagen optages snarest muligt på dagsordenen for et møde i den i artikel 907 omhandlede ekspertgruppe.«

11 I gennemførelsesforordningens artikel 906 er bestemt følgende:

»Når Kommissionen påtænker at træffe en beslutning, der ikke er gunstig for den part, som har anmodet om godtgørelse eller fritagelse, underretter den når som helst under den i artikel 906 og 907 omhandlede procedure skriftligt denne part om sine indvendinger samt om alle de dokumenter, hvorpå disse indvendinger er baseret. Den part, som har anmodet om godtgørelse eller fritagelse, redegør skriftligt for sine synspunkter inden for en måned, regnet fra den dato, indvendingerne blev afsendt. Har parten ikke givet sine synspunkter til kende inden for denne frist, anses den for at have givet afkald på muligheden for at tilkendegive sin holdning.«

12 Følgende er fastsat i gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1:

»Efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i udvalget med henblik på at behandle den foreliggende sag, træffer Kommissionen beslutning om, hvorvidt den særlige situation, der er til behandling, berettiger eller ikke berettiger til at indrømme godtgørelse eller fritagelse.«

13 I komitologiafgørelsens artikel 5, der har overskriften »Forskriftprocedure«, er følgende fastsat:

»1. Kommissionen bistås af et forskriftsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.

2. Kommissionens repræsentant forelægger udvalget et udkast til de foranstaltninger, der skal træffes. Udvalget afgiver udtalelse om udkastet inden for en frist, som formanden kan fastsætte alt efter, hvor meget spørgsmålet haster. Det udtaler sig med det flertal, der efter artikel 205, stk. 2, [EF] gælder for afgørelser, som Rådet skal træffe på forslag af Kommissionen. Ved afstemninger i udvalget vægtes de stemmer, der afgives af repræsentanterne for medlemsstaterne, som anført i nævnte artikel. Formanden deltager ikke i afstemningen.

3. Med forbehold af artikel 8 vedtager Kommissionen de påtænkte foranstaltninger, når de er i overensstemmelse med udvalgets udtalelse.

4. Er de påtænkte foranstaltninger ikke i overensstemmelse med udvalgets udtalelse, eller er der ikke afgivet nogen udtalelse, forelægger Kommissionen straks Rådet et forslag til de foranstaltninger, der skal træffes, og underretter Europa-Parlamentet.

[...]«

Tvistens baggrund

- ¹⁴ CMF, der er et selskab med hjemsted i Belgien, driver grossistvirksomhed inden for kemiske produkter, navnlig kvælstofopløsninger (urinstof og ammoniumnitrat). Selskabets koncern omfatter bl.a. selskaberne Rellmann GmbH (herefter »Rellmann«), der har hjemsted i Hamburg (Tyskland), og som er et 100%-ejet datterselskab af CMF, og Agro Baltic GmbH, der har hjemsted i Rostock (Tyskland), som er et af Rellmann helejet datterselskab. I 1989 købte CMF selskabet Champagne Fertilisants, der er selskabets repræsentant over for skattemyndighederne i Frankrig.

- 15 Den polske virksomhed Zakłady Azotowe Pulawy (herefter »ZAP«) eksporterer og sælger varer til Agro Baltic. Inden for appellantens koncern sælger Agro Baltic varerne til Rellmann, der videresælger dem til CMF. Der udstedes fakturaer vedrørende disse transaktioner.
- 16 For så vidt angår sag T-134/03 købte Agro Baltic mellem månederne marts 1997 og september 1997 af ZAP tre ladninger af opløsninger af urinstof og ammoniumnitrat. Disse ladninger fulgte de afsætningskanaler, der er beskrevet i ovenstående præmis.
- 17 Cogema, der er godkendt toldspeditør, havde bemyndigelse til at bringe varerne i fri omsætning i Agro Baltics navn og lade dem overgå til frit forbrug i CMF's navn.
- 18 Varerne blev således i første omgang bragt i fri omsætning i Agro Baltics navn i henhold til toldangivelse EU0, der var ledsaget af ZAP's fakturaer til Agro Baltic og EUR.1-certifikater, der angav, at varerne havde oprindelse i Polen. Varerne blev samtidig placeret under toldoplagsproceduren, hvorfra de udgik få minutter senere med henblik på at overgå til frit forbrug i Champagne Fertilisants' navn.
- 19 For så vidt angår sag T-135/03 købte Agro Baltic i løbet af januar måned 1995 af ZAP en ladning, der herefter fulgte de i denne doms præmis 15 beskrevne afsætningskanaler.
- 20 Agro Baltic gav selskabet SCAC Rouen, der er godkendt toldspeditør, bemyndigelse til at bringe varerne i fri omsætning i Agro Baltics navn og at lade dem overgå til frit forbrug i CMF's navn. Der var således for den samme vare tale om at indgive to

toldangivelser om indførsel til det samme toldsted med oplysning om to forskellige modtagere, således at toldbetalingen blev adskilt fra momsbetalingen.

- 21 SCAC Rouen anvendte den forenkede fortoldningsprocedure for at bringe varerne i fri omsætning og lade dem overgå til frit forbrug i CMF's navn. SCAC Rouen indgav i den forbindelse en IM4-angivelse i CMF's navn, ledsaget af Rellmanns faktura til sagsøgeren og et EUR.1-certifikat, der angav, at varerne havde oprindelse i Polen.
- 22 I de to sager T-134/03 og T-135/03 godtog den kompetente franske toldmyndighed umiddelbart angivelserne, indrømmede fritagelse for importafgifterne på grundlag af EUR.1-certifikaterne og krævede ikke betaling af antidumpingtold.
- 23 Under en efterfølgende kontrol fandt myndighederne imidlertid, at den specifikke told på 19 ECU pr. ton, der var fastsat i artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94, burde have været anvendt på alle ladningerne. Ifølge myndighederne var den reelle importør af varerne nemlig CMF, som ikke modtog en faktura direkte fra ZAP, selv om de pågældende varer var bekræftet af sidstnævnte.
- 24 For så vidt angår de i sag T-134/03 omhandlede ladninger var de kompetente franske myndigheder af den opfattelse, at den mellemliggende oplagring af varerne var en retlig fiktion på grund af dens ekstremt korte varighed, og at CMF havde erhvervet varerne i de pågældende tre transaktioner, allerede inden der blev indgivet angivelser til fri omsætning i Agro Baltics navn. De pålagde følgelig CMF at betale et beløb i told og afgifter på 3 911 497 FRF (564 855 EUR).

- 25 For så vidt angår de i sag T-135/03 omhandlede ladninger var det myndighedernes opfattelse, at der kun var indgivet én angivelse om at bringe i fri omsætning og lade overgå til frit forbrug i CMF's navn. Under disse omstændigheder pålagde de følgelig CMF at betale et beløb i told og afgifter på 840 271 FRF (128 098 EUR).
- 26 I november og december måned 1999 indgav CMF anmodninger om toldfritagelse til de franske toldmyndigheder i henhold til toldkodeksens artikel 239. Den 14. februar 2002 fremsendte myndighederne anmodningerne til Kommissionen.
- 27 Ved skrivelser af 9. og 10. september 2002 meddelte Kommissionen CMF, at den påtænkte at træffe en negativ afgørelse i begge sagerne.
- 28 I november måned 2002 forsamledes REM/REC-ekspertgruppen i Toldkodeksudvalget, Godtgørelsessektionen. Den afstemning, som ekspertgruppen foretog, førte til følgende resultat for så vidt angår de to sager: »Seks delegationer stemmer for Kommissionens forslag, fire delegationer afholder sig fra at stemme, og fem delegationer stemmer imod Kommissionens forslag.«
- 29 Den 20. december 2002 vedtog Kommissionen, idet den fandt, at CMF havde udvist åbenbar forsømmelighed, og at der ikke var tale om en særlig situation, hvorfor betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 259 ikke var opfyldt, de omtvistede beslutninger. Kommissionen gav de franske toldmyndigheder meddelelse om disse beslutninger, og myndighederne fremsendte dem til CMF den 10. februar 2003.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

- 30 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 18. april 2003, registreret under sagsnumrene T-134/03 og T-135/03, nedlagde CMF påstand om annullation af de omtvistede beslutninger.
- 31 CMF gjorde tre anbringender gældende til støtte for søgsmålet.
- 32 Det første anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og retten til kontradiktion var opdelt i fem led:
- tilsidesættelse af artikel 7 EF og komitologiafgørelsens artikel 5
  - tilsidesættelse af gennemførelsesforordningens artikel 906, stk. 1
  - tilsidesættelse af artikel 4, stk. 1, i Toldkodeksudvalgets forretningsorden
  - tilsidesættelse af artikel 3 i Rådets forordning nr. 1 af 15. april 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område (EFT 1952-1958, s. 59), og

— tilsidesættelse af retten til kontradiktion.

33 Det andet anbringende om et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af toldkodeksens artikel 239 var opdelt i tre led:

— Kommissionens afvisning af at anerkende, at der foreligger en særlig situation

— manglende urigtigheder begået af CMF og

— Kommissionens afvisning af at konkludere, at CMF ikke har udvist åbenbar forsømmelighed.

34 Det tredje anbringende vedrørte tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til artikel 253 EF.

35 De to sager T-134/03 og T-135/03 blev forenet med henblik på den mundtlige forhandling og dommen.

36 Ved den appellerede dom frifandt Retten Kommissionen og tilpligtede appellanten at betale sagens omkostninger.

Parternes påstande

- 37 CMF har nedlagt følgende påstande for Domstolen:
- Den appellerede dom ophæves.
  - De for Retten nedlagte påstande tages til følge.
  - Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger både i appelsagen og i sagen i første instans.
- 38 Kommissionen har nedlagt følgende påstande for Domstolen:
- Appellen forkastes.
  - Appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

- 39 CMF har fremført fire anbringender til støtte for ophævelse af den appellerede dom:
- ufuldstændig gennemgang af de retlige rammer
  - urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder

- urigtig fortolkning af begrebet tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

- urigtig anvendelse af toldkodeksens artikel 239.

Vedrørende anbringendet om ufuldstændig gennemgang af de retlige rammer

Parternes argumenter

— Appellantens argumenter

⁴⁰ Appellanten har opdelt sit anbringende i to led og gør gældende, at Retten i sin gennemgang af sagens retlige ramme undlod at nævne:

- Betragtning 39 til forordning nr. 3319/94, hvorefter det på grund af »[...] den omstændighed, at en del af importen finder sted via virksomheder hjemmehørende i tredjelande, anses [...] for hensigtsmæssigt at indføre en variabel told på et niveau, der gør det muligt for EF-erhvervsgrenen at hæve sine priser til et fortjenstgivende niveau. Denne variable told pålægges import af den pågældende vare, som faktureres direkte af bulgarske eller polske producenter eller af parter, som eksporterede den pågældende vare i undersøgelsesperioden, og for al anden import indføres en specifik told på samme grundlag for at forhindre omgåelse af antidumpingforanstaltningerne«.

— Komitologiafgørelsens artikel 2, hvorved følgende er fastsat:

»Valget af procedure for vedtagelse af gennemførelsesforanstaltninger bygger på følgende vejledende kriterier:

- a) Forvaltningsforanstaltninger såsom dem, der vedrører anvendelsen af den fælles landbrugs- og den fælles fiskeripolitik eller gennemførelsen af programmer med store budgetmæssige konsekvenser, bør vedtages efter forvaltningsproceduren.

- b) Generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter, herunder foranstaltninger vedrørende beskyttelse af menneskers, dyrs eller planter sundhed eller sikkerhed, bør vedtages efter forskriftsproceduren.

Når det i en basisretsakt er foreskrevet, at visse ikke-væsentlige bestemmelser i retsakten kan tilpasses eller ajourføres ved hjælp af gennemførelsesprocedurer, bør sådanne foranstaltninger vedtages ved anvendelse af forskriftsproceduren.

- c) Med forbehold af litra a) og b) anvendes rådgivningsproceduren, når den anses for den mest hensigtsmæssige.«

⁴¹ Ved at undlade henvisning til betragtning 39 til forordning nr. 3319/94 forbandt Retten ikke, således som den burde have gjort, sin fortolkning af denne forordnings artikel 1, stk. 3, andet afsnit, med nævnte betragtning. Hvis den havde gjort dette,

ville den være nået til den konklusion, at der ikke kan pålægges en specifik told, når der, som i denne sag, ikke er foretaget omgåelse af antidumpinglovgivningen.

- 42 Ved at undlade henvisning til komitologiafgørelsens artikel 2, hvilken bestemmelse angiver de uforbindende kriterier for valget af procedure, har Retten i den appellerede doms præmis 55 med urette anført, at forskriftsproceduren kun kan anvendes på generelle foranstaltninger.

— Kommissionens argumenter

- 43 Det er Kommissionens opfattelse, at henvisningen til betragtning 39 til forordning nr. 3319/94 ikke har betydning for fortolkningen af denne forordnings artikel 1, stk. 3, andet afsnit, hvorved der er fastsat en specifik told, når to objektive betingelser er opfyldt, nemlig indirekte fakturering og import af en vare, der er fremstillet af ZAP.
- 44 For så vidt angår komitologiafgørelsens artikel 2 bestrider Kommissionen CMF's anbringende, hvorefter Retten burde have anført, at forskriftsproceduren ikke kun kan anvendes på generelle foranstaltninger.

Domstolens bemærkninger

- 45 Det undersøgte anbringendes to led og dermed anbringendet som sådan har ingen selvstændig eksistens.

- 46 Med disse to led, der tilsyneladende består i en anfægtelse af, at der i gennemgangen af de retlige rammer i den appellerede dom foreligger en formel mangel på henvisning til en betragtning til en forordning og til en artikel i en beslutning, gør appellanten i realiteten gældende, at Retten ikke tog disse bestemmelser i betragtning ved fortolkningen af de omhandlede retsregler, dvs. ved den retlige gennemgang.
- 47 Således som generaladvokaten har anført i punkt 41 i forslaget til afgørelse, er disse to led i det undersøgte anbringende blevet gjort gældende mere specifikt inden for rammerne af det henholdsvis fjerde og tredje appelanbringende, hvorved Rettens egentlige retlige gennemgang anfægtes.
- 48 Anbringendets to led kan således ikke adskilles herfra.
- 49 Der er følgelig ikke grundlag for at foretage en særskilt gennemgang heraf.

Vedrørende anbringendet om en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder

Parternes argumenter

— Appellantens argumenter

- 50 CMF gør gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 14-28, hvori der er foretaget en gennemgang af sagens faktiske omstændigheder, har overtaget de kompetente nationale myndigheders helt fiktive retlige konstruktion for så vidt angår forekomsten af en indirekte fakturering.

- 51 Denne gennemgang er ufuldstændig og urigtig og omfatter en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder. Dette har ført Retten til med urette at lægge til grund, at der faktisk forelå en situation med indirekte fakturering og til at foretage en urigtig anvendelse af artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94.

— Kommissionens argumenter

- 52 Det er Kommissionens opfattelse, at anbringendet, der er uden relevans, er uden betydning for sagens afgørelse.
- 53 Tvisten mellem CMF og Kommissionen omhandlede ikke — og kunne ikke omhandle — spørgsmålet om, hvorvidt tolden faktisk skulle betales. Tvisten omhandlede kun spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for gældseftergivelse var opfyldt.

Domstolens bemærkninger

- 54 I modsætning til, hvad sagsøgeren gør gældende, har Retten ikke fastslået, hvorvidt der i denne sag foreligger en situation med indirekte fakturering, og således, om der foreligger toldskyld.
- 55 De anfægtede beslutninger vedrørte afslag på anmodninger om fritagelse for toldskyld i henhold til toldkodeksens artikel 239, såfremt sådan toldskyld forelå.

- 56 Retten behandlede således et anbringende om et åbenbart urigtigt skøn ved anvendelsen af denne artikel, hvilket anbringende blev gennemgået i den appellerede doms præmis 135-150.
- 57 Inden for rammerne af sin bedømmelse gennemgik Retten den ene af de kumulative betingelser, der er opstillet i nævnte artikel, nemlig, at den berettigede ikke har gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed.
- 58 Efter at have konkluderet, at denne betingelse ikke var opfyldt, forkastede Retten anbringendet.
- 59 Det undersøgte appelanbringende bør derfor forkastes, da det er uden betydning for sagens afgørelse.

Vedrørende anbringendet om en urigtig fortolkning af begrebet tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

Parternes argumenter

— Appellantens argumenter

- 60 CMF gør gældende, at Retten foretog en urigtig fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, da den besluttede, at denne artikel tillod Kommissionen alene at træffe afgørelse i spørgsmål om fritagelse for og godtgørelse af told.

- 61 Det er CMF's opfattelse, at en sådan fortolkning indebærer, at den omhandlede bestemmelse er retsstridig.
- 62 Appellanten gør gældende, at artikel 907, stk. 1, udgør en del af en gennemførelsesforordning til en grundforordning, nemlig toldkodeksen
- 63 Appellanten fremhæver, at det i toldkodeksens artikel 247 er fastsat, at de foranstaltninger, der er nødvendige for at iværksætte denne kodeks, er truffet i overensstemmelse med forskriftsproceduren i kodeksens artikel 247a, stk. 2.
- 64 Gennemførelsesforordningen kan således kun indeholde gennemførelsesforanstaltninger.
- 65 Imidlertid udgør den af Kommissionen til sig selv tildelte bemyndigelse til alene at træffe afgørelse i spørgsmål om fritagelse for og godtgørelse af told samt til ud af intet at etablere et sagkyndigt udvalg ikke en gennemførelsesforanstaltning til grundforordningen.
- 66 Gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, kan således ikke udgøre retsgrundlaget for en sådan tildeling af bemyndigelse. Derfor kunne Retten ikke med støtte i denne bestemmelse konkludere, at Kommissionen havde handlet inden for rammerne af dens bemyndigelse.
- 67 Den omhandlede bemyndigelse er heller ikke udtrykkeligt fastsat i EF-traktaten.

- 68 Artikel 7 EF, hvorefter hver institution handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den ved traktaten, er således blevet tilsidesat.
- 69 CMF gør gældende, at selskabet for Retten gjorde en ulovlighedsindsigelse gældende for så vidt angår gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1.
- 70 CMF anfægter, at Retten i den appellerede doms præmis 51 fastslog, at denne ulovlighedsindsigelse måtte afvises, da den først blev påberåbt i replikken og ikke var støttet på retlige eller faktiske omstændigheder, der var kommet frem under retsforhandlingerne i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement.
- 71 CMF medgiver, at det er den fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, som Kommissionen har angivet i sit svarskrift, hvorefter den af denne bestemmelse omfattede ekspertgruppe ikke er en komité, der reguleres af komitologiafgørelsen, der har ført til diskussionen om denne artikels retsstridighed.
- 72 Det er imidlertid CMF's opfattelse, at Kommissionens fortolkning udgør en retlig omstændighed, som er kommet frem under retsforhandlingerne.
- 73 Appellanten anfægter, at Retten derefter i den appellerede doms præmis 52 fastslog, at den ikke af egen drift kunne behandle spørgsmålet om den eventuelle retsstridighed af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, med den efter appellants opfattelse urigtige begrundelse, at et sådant anbringende ikke er ordre public.

- 74 CMF gør endvidere gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 55 med henblik på at fastlægge den retlige status for så vidt angår den af Kommissionen konsulterede komité foretog en urigtig fortolkning af de kriterier for valget mellem forvaltningsproceduren og forskriftsproceduren, der er fastsat i komitologiafgørelsens artikel 2 (jf. denne doms præmis 40), idet den lagde til grund, at forskriftsproceduren anvendes på generelle foranstaltninger, der har til formål at gennemføre væsentlige bestemmelser i basisretsakter.
- 75 Ifølge CMF er kriteriet »generelle foranstaltninger« ikke det eneste kriterium for anvendelse af forskriftsproceduren.
- 76 Endvidere er de i komitologiafgørelsens artikel 2 anførte kriterier ikke bindende. Rådet var således berettiget til at bestemme, at forskriftsproceduren skulle anvendes ved foranstaltninger vedrørende fritagelse for eller godtgørelse af told.
- 77 Endvidere er Rettens fortolkning i den appellerede doms præmis 56, hvorefter de omtvistede beslutninger er individuelle beslutninger, der ikke finder generel anvendelse, i sig selv urigtig. Beslutningerne finder ligeledes generelt anvendelse, eftersom de for så vidt angår toldskyld direkte angår Fællesskabets egne indtægter.
- 78 CMF anfører, at fællesskabslovgivers hensigt med toldkodeksens artikel 239, stk. 1, var at pålægge forskriftsudvalgsproceduren ved vedtagelse af afgørelser om godtgørelse af eller fritagelse for told.

- 79 CMF bemærker, at artikel 239, stk. 1, to gange henviser til »udvalgsproceduren«, nemlig for det første, da den henviser til »situationer [...], som fastlægges efter udvalgsproceduren«, og, for det andet, hvor den omtaler, at de »situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse, samt de nærmere procedureregler herfor fastlægges efter udvalgsproceduren«.
- 80 Den første henvisning vedrører vedtagelse af en materiel afgørelse om godtgørelse eller fritagelse. Den anden vedrører gennemførelsesbestemmelserne til toldkodeksens artikel 239, stk. 1, der skal vedtages og defineres i gennemførelsesforordningen. Enhver anden forklaring på denne dobbelte henvisning ville føre til den konklusion, at fællesskabslovgiver uden grund har foretaget en gentagelse.
- 81 Appellanten anfægter, at Retten i den appellerede dom ikke tog i betragtning, at det konsulterede ekspertudvalg faktisk havde fungeret i årevis uden for enhver budgetlinje, således som anført af appellanten. Ifølge appellanten blev de omtvistede beslutninger således vedtaget i direkte strid med de fællesskabsretlige budgetregler. Denne tilsidesættelse føjer sig til beslutningernes mangel på retsgrundlag og har en forstærkende virkning på den aldeles retsstridige kontekst, hvori beslutningerne blev vedtaget.
- 82 CMF anfægter også, at Retten i den appellerede doms præmis 59 har anført, at den af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, omfattede ekspertgruppe er en særskilt funktionel enhed i forhold til Toldkodeksudvalget, uden at foretage en nærmere angivelse af denne enheds karakter. Retten har således foretaget urigtig retsanvendelse, idet den ikke har taget spørgsmålet om, på hvilket retsgrundlag ekspertgruppen blev dannet, i betragtning.

- 83 Endelig bebrejder appellanten Retten for i den appellerede doms præmis 78 og 79 at have fastslået, at fysiske eller juridiske personer ikke kan påberåbe sig, at der er sket tilsidesættelse af artikel 4 i Toldkodeskudvalgets forretningsorden.
- 84 Ifølge appellanten burde Retten have iagttaget den retspraksis, der hidrører fra dommen af 15. juni 1994, Kommissionen mod BASF m.fl. (sag C-137/92 P, Sml. I, s. 2555) og af 10. februar 1998, Tyskland mod Kommissionen (sag C-263/95, Sml. I, s. 441, præmis 31 og 32), som appellanten havde gjort gældende for Retten.
- 85 Det er CMF's vurdering, at iagttagelsen af den frist på 14 dage, der er fastsat i artikel 4 i Toldkodeskudvalgets forretningsorden, var særlig vigtig. Da Retten i den appellerede doms præmis 77 havde bemærket, at ekspertgruppens medlemmer rådede over 13 kalenderdage til at få kendskab til sagsøgerens svar, burde den have konstateret, at der var sket tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

— Kommissionens argumenter

- 86 Kommissionen gør gældende, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, skal fortolkes således, at den af denne bestemmelse omfattede ekspertgruppe ikke er et forskriftsudvalg i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i komitologiafgørelsens artikel 5. Ekspertgruppens retlige status hidrører ikke fra en bemyndigelse, der er delegeret af Rådet, men af en bestemmelse, der er vedtaget af Kommissionen, nemlig gennemførelsesforordningens artikel 907.

- 87 Kommissionen havde således bemyndigelse til at vedtage de omtvistede beslutninger på grundlag af sidstnævnte bestemmelse.
- 88 Følgelig foretog Retten ikke urigtig retsanvendelse, da den lagde til grund, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, bemyndigede Kommissionen til at vedtage de omtvistede beslutninger.
- 89 Den ulovlighedsindsigelse vedrørende denne bestemmelse, der blev gjort gældende for Retten, er forskellig fra det anbringende, der oprindeligt blev gjort gældende i stævningen. Retten fastslog derfor med rette, at den måtte afvises, da den blev gjort gældende i replikken, og at den ikke burde behandle det omhandlede spørgsmål af egen drift, eftersom den hævdede retsstridighed ikke var ordre public.
- 90 Vedrørende realiteten bemærker Kommissionen, at de omtvistede beslutninger er individuelle beslutninger uanset deres budgetmæssige virkninger.
- 91 Ifølge Kommissionen er det gennemførelsesforordningens artikel 907, der i sig selv i henhold til toldkodeksens artikel 239 skulle blive og blev vedtaget efter Toldkodeksudvalgets udtalelse, snarere end de individuelle beslutninger, der efterfølgende blev vedtaget på grundlag af nævnte artikel 907. Følgelig tilsidesatte Retten ikke toldkodeksens artikel 239.
- 92 For så vidt angår den omstændighed, at ekspertudvalget igennem flere år har fungeret uden en egen budgetlinje, bemærker Kommissionen, at det er den, der selv har fremlagt denne oplysning som svar på Rettens skriftlige spørgsmål med henblik på retsmødet.

- 93 Under retsmødet gjorde appellanten således spørgsmålet om budgetlinjen gældende for fuldstændighedens skyld, som et forhold til støtte for hovedanbringendet, hvorefter ekspertgruppen i realiteten var forskriftsudvalget.
- 94 Kommissionen gør gældende, at selv om CMF nu indtager det standpunkt, at den manglende budgetlinje er et selvstændigt anbringende, bør det afvises, da det ikke blev gjort gældende i de stævninger, der blev indgivet i første instans.
- 95 Da anbringendet endvidere er irrelevant, er det uden betydning for sagens afgørelse. De omtvistede beslutninger omhandler ikke omkostninger afholdt af Kommissionen efter høring af ekspertgruppen. For så vidt angår argumentet om, at Retten ikke har foretaget en nærmere præcisering af ekspertgruppens karakter efter at have angivet, at det drejer sig om en særskilt enhed, anfører Kommissionen, at en sådan præcisering er uforholdsmæssig, eftersom Retten kun var nødsaget til at træffe afgørelse i spørgsmålet om, hvorvidt ekspertgruppen var forskriftsudvalget eller ej.
- 96 Vedrørende den hævdede tilsidesættelse af artikel 4 i Toldkodeksudvalgets forretningsorden er det Kommissionens opfattelse, at dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl. er uden betydning, da Domstolen i den nævnte sag bemærkede, at de omhandlede formforskrifter vedrørende bekræftelse forfulgte det nærmere bestemte og konkrete formål at garantere retsaktens adressats retssikkerhed.
- 97 I den appellerede dom foretog Retten undersøgelse af den ved artikel 4 i Toldkodeksudvalgets forretningsorden pålagte formforskrifts karakter, hvorefter den konkluderede, at denne formforskrift havde til formål at sikre den hensigtsmæssige forretningsgang i udvalget og ikke at beskytte adressaten for den beslutning, der skal vedtages.

Domstolens bemærkninger

98 Det undersøgte anbringende lader sig opdele i fem led:

- urigtig fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, idet Retten har medgivet, at Kommissionen ved anvendelsen af denne bestemmelse har vedtaget de omtvistede beslutninger uden at indhente den forudgående flertalsudtalelse, der er fastsat i komitologiafgørelsens artikel 5, stk. 2, der henviser til det i artikel 205, stk. 2, EF fastsatte flertal
- tilsidesættelse af artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement, idet Retten har afvist den ulovlighedsindsigelse vedrørende gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, som appellantens havde gjort gældende
- undladelse af at tage den omstændighed i betragtning, at den retsstridighed, som sagsøgeren gjorde gældende, var ordre public, for så vidt som Retten ikke af egen drift konstaterede, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, var retsstridig
- tilsidesættelse af de fællesskabsretlige budgetregler, idet de omtvistede beslutninger var blevet vedtaget efter høring af en ekspertgruppe, der havde fungeret uden for enhver budgetlinje
- tilsidesættelse af artikel 4 i Toldkodeksudvalgets forretningsorden, idet Retten har fastslået, at en tilsidesættelse af denne bestemmelse ikke kan påberåbes af borgerne.

Anbringendet skal derfor gennemgås i denne rækkefølge.

— Om det første led om urigtig fortolkning af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1

- 99 Det er i gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, bestemt, at Kommissionen skal høre en »ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne, forsamlet i [et udvalg]«.
- 100 For så vidt angår denne ordlyd har Retten i den appellerede doms præmis 59 med rette fastslået, at »[u]dtrykket »i udvalget« afspejler det forhold, at den i artikel 907 omhandlede ekspertgruppe åbenbart er en særskilt funktionel enhed i forhold til Toldkodeksudvalget«.
- 101 Denne fortolkning modsiges ikke af gennemførelsesforordningens artikel 906, stk. 2, hvorefter »[s]agen [snarest muligt] optages [...] på dagsordenen for et møde i det ved kodeksens artikel 247 nedsatte udvalg«.
- 102 Nævnte artikel 906, stk. 2, skal forstås således, at Toldkodeksudvalget ikke som sådan inddrages for at afgive en udtalelse, men som den instans inden for rammerne af hvilken ekspertgruppen, der udgør en særskilt enhed i forhold til denne instans, opfordres til at afgive sin udtalelse.
- 103 Appellanten kritiserer således med urette Retten for ikke at have fastslået, at de omtvistede beslutninger burde have været vedtaget efter indhentelse af en udtalelse fra Toldkodeksudvalget.

104 Appellanten kan ikke med rette kritisere Retten for ikke at have præciseret ekspertgruppens nærmere karakter. Retten skulle alene træffe afgørelse om, hvorvidt ekspertgruppen var et forskriftsudvalg eller ej.

105 Følgelig bør det undersøgte anbringendes første led forkastes.

— Vedrørende det andet led om en tilsidesættelse af artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement

106 Ifølge artikel 48, stk. 2, første afsnit, i Rettens procesreglement må »[n]ye anbringender [...] ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne«.

107 Det er ubestridt, at appellanten for Retten efter Kommissionens svarskrift gjorde gældende, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, var retsstridig.

108 I modsætning til, hvad appellanten gør gældende, er Kommissionens blotte fortolkning af denne bestemmelse i dette svarskrift ikke en retlig omstændighed, som er kommet frem under retsforhandlingerne, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i Rettens procesreglements artikel 48, stk. 2, første afsnit.

109 Retten har således i den appellerede doms præmis 51 og 53 med rette afvist den ulovlighedsindsigelse, der gjordes gældende.

110 Følgelig bør det undersøgte anbringendes andet led forkastes.

— Vedrørende det tredje led om undladelse af at tage den omstændighed i betragtning, at den retsstridighed, som sagsøgeren gjorde gældende, var ordre public, for så vidt som Retten ikke af egen drift konstaterede, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, var retsstridig

111 I den appellerede doms præmis 52 har Retten ganske vist fastslået, at den eventuelle retsstridighed vedrørende gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, ikke er et spørgsmål om ordre public, idet den derefter tilføjede, at det ikke følger af retspraksis, at Retten af egen drift skal behandle spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen handlede inden for sin kompetence, da den vedtog nævnte artikel, der udgør retsgrundlaget for de omtvistede beslutninger.

112 Imidlertid har Retten i samme præmis i den appellerede dom fremhævet:

»[D]er er imidlertid i denne sag ingen tvivl om, at Kommissionen handlede inden for sine kompetencer, da den vedtog de anfægtede beslutninger. Beslutningerne blev nemlig truffet med hjemmel i gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, der ifølge Toldkodeksudvalgets udtalelse er vedtaget i overensstemmelse med proceduren i kodeksen [...]«

113 Da den fastslog dette, lagde den med rette til grund, at gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, ikke var retsstridig, således som det hævdes, idet Retten som nødvendig forudsætning lagde til grund, at kun vedtagelsen af denne bestemmelse og ikke den efterfølgende vedtagelse af Kommissionens individuelle beslutninger var underlagt forskriftudvalgsproceduren.

- 114 Det bemærkes i denne henseende, at artikel 202, tredje led, EF bemyndiger Rådet til i de retsakter, det vedtager, at tildele Kommissionen beføjelser til at gennemføre de af Rådet udfærdigede forskrifter ved alt efter omstændighederne at opstille visse nærmere vilkår for udøvelsen af disse beføjelser eller i særlige tilfælde at forbeholde sig retten til selv at udøve gennemførelsesbeføjelser.
- 115 Begrebet »gennemførelse« i denne artikels forstand omfatter såvel udarbejdelsen af gennemførelsesbestemmelser som regelanvendelsen i enkelttilfælde ved foranstaltninger af konkret indhold (jf. dom af 23.2.2006, sag C-122/04, Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, Sml. I, s. 2001, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).
- 116 Rådet har på grundlag af artikel 202, tredje led, EF vedtaget komitologiafgørelsen, hvori er fastsat de nærmere vilkår udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, som er tildelt Kommissionen.
- 117 I denne afgørelses artikel 2 (jf. denne doms præmis 40) er anført de kriterier, der bør danne grundlag for valget mellem tre procedurer, nemlig forvaltningsproceduren, forskriftsproceduren og rådgivningsproceduren.
- 118 De tre fastsatte procedurer er defineret i samme afgørelses artikel 3-5.
- 119 Ordlyden af komitologiafgørelsens artikel 2 viser, at kriterierne for valget af udvalgsprocedurer ikke er bindende, hvilket udtrykkeligt bekræftes i femte betragtning til nævnte afgørelse.

- 120 Med forbehold af anvendelse af rådgivningsproceduren kan generelle foranstaltninger således falde ind under anvendelsesområdet for komitologiafgørelsens artikel 2, litra a) eller b) (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, præmis 38).
- 121 De kan være omfattet af forvaltningsproceduren, når de er snævert forbundet med individuelle foranstaltninger og indgår i en ramme, der er tilstrækkeligt udviklet i selve basisretsakten (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, præmis 41).
- 122 Ligeledes med forbehold for rådgivningsproceduren kan individuelle foranstaltninger derimod kun være omfattet af komitologiafgørelsens artikel 2, litra a) (jf. dommen i sagen Kommissionen mod Parlamentet og Rådet, præmis 38).
- 123 Det skal vedrørende denne sag bemærkes, at toldkodeksens artikel 239 er indeholdt i en retsakt, der er vedtaget af Rådet.
- 124 Ved denne bestemmelse har Rådet i overensstemmelse med artikel 202, tredje led, EF tildelt Kommissionen gennemførelsesbeføjelser med henblik på at afgøre dels i hvilke situationer, den kan foretage en godtgørelse af eller fritagelse for told, dels den procedure, der følges med dette formål for øje.
- 125 I lyset af toldkodeksens artikel 4, nr. 24, artikel 247 og 247a indebærer den henvisning, som i toldkodeksens artikel 239 foretages til udvalgsproceduren, en henvisning til forskriftsproceduren, der finder anvendelse på generelle foranstaltninger.

- 126 I modsætning til, hvad appellanten har udtalt, har en kommissionsbeslutning på området for godtgørelse af eller fritagelse for told på trods af den omstændighed, at den har indvirkning på Fællesskabets egne indtægter, ikke generel virkning.
- 127 Tilsvarende udgør en kommissionsbeslutning på konkurrenceområdet, hvorved der pålægges en bøde, der ligeledes har en sådan virkning, en individuel beslutning.
- 128 Følgelig kunne vedtagelsen heraf kun forelægges Rådet i henhold til forvaltningsproceduren, hvilket ikke er en mulighed i henhold til toldkodeksens artikel 239, 247 og 247a.
- 129 Det er således med urette, når appellanten gør gældende, dels at Rådet kunne pålægge anvendelsen af forskriftsproceduren ved vedtagelse af beslutninger vedrørende enkelte aktører, dels at Retten har henholdt sig til en urigtig fortolkning af de i komitologiafgørelsens artikel 2 fastsatte kriterier for valget mellem forvaltningsproceduren og forskriftsproceduren.
- 130 Inden for rammerne af både en fortolkning med udgangspunkt i ordlyden og en logisk fortolkning af toldkodeksens artikel 239, stk. 1, bør det lægges til grund, at udtrykket »situationer« i disse to tilfælde omfatter abstrakt definerede situationer snarere end situationer, hvor enkelte aktører undergives konkret bedømmelse inden for rammerne af individuelle beslutninger.
- 131 Denne konklusion støttes af den afbalancerede sammensætning i denne artikels andet punktum af »situationer, hvor denne bestemmelse finder anvendelse« og »de nærmere procedureregler herfor«, der selv omfattes af generelle foranstaltninger.

- 132 Ved vedtagelsen af den generelle foranstaltning, som gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, udgør, har Kommissionen udøvet den gennemførelsesbeføjelse, der er blevet den tildelt ved toldkodeksens artikel 239 for så vidt angår de nærmere procedureregler.
- 133 Det er ubestridt, at Kommissionen med dette for øje regelmæssigt har indhentet udtalelser fra Toldkodeksudvalget.
- 134 Eftersom toldkodeksens artikel 239 ikke pålægger Kommissionen at anvende nogen bestemt fremgangsmåde ved den faktiske behandling af anmodninger om godtgørelse af eller fritagelse for told, kunne den lovligt:
- tildele sig selv kompetence til at træffe afgørelse efter en rådgivende udtalelse fra en ekspertgruppe, der er en særskilt funktionel enhed i forhold til Toldkodeksudvalget, ligesom den kunne tildele sig selv samme beføjelse uden bistand fra en sådan gruppe, og den kunne endvidere ligeledes i gennemførelsesforordningens artikel 905, stk. 1, andet afsnit, fastsætte, at toldmyndigheden selv kunne træffe afgørelse om at meddele godtgørelse af eller fritagelse for told, når anmodningen vedrører et beløb under en vis størrelse, og
  - undlade at stille betingelse om et kvalificeret flertal for så vidt angår ekspertgruppens udtalelse.
- 135 Gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, udgør således ikke en tilside-sættelse af toldkodeksens artikel 239, der er vedtaget i henhold til artikel 202, tredje led, EF.

136 Den udgør følgelig heller ikke en tilsidesættelse af artikel 7 EF.

137 Det følger af det ovenstående, at appellanterns klagepunkt vedrørende den præmis i den appellerede dom, hvorefter spørgsmålet om den eventuelle retsstridighed af gennemførelsesforordningens artikel 907, stk. 1, ikke var ordre public, er rettet mod en begrundelse, der alene var medtaget i nævnte dom for fuldstændighedens skyld, og således, da den er uden betydning, ikke kan medføre dommens ophævelse (jf. bl.a. dom af 28.10.2004, sag C-164/01 P, Van den Berg mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 10225, præmis 60, og af 28.6.2005, forenede sager C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P — C-208/02 P og C-213/02 P, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 5425, præmis 148).

138 Spørgsmålet om, hvorvidt retsstridighed er ordre public, er uden relevans, når Retten med rette lægger til grund, at retsakten ikke er retsstridig, og således ikke af egen drift rejser spørgsmålet om retsstridighed.

139 Følgelig bør det undersøgte anbringendes tredje led forkastes.

— Vedrørende det fjerde led om tilsidesættelse af de fællesskabsretlige budgetregler

140 Uden at det er nødvendigt at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt appellanten for Retten faktisk i forbindelse med en påstand om annullation af de omtvistede beslutninger gjorde en tilsidesættelse af de fællesskabsretlige budgetregler gældende, er det tilstrækkeligt at bemærke, at denne sag ikke vedrører nogen som helst omkostning, som Kommissionen afholdt i anledning af ekspertgruppens virke.

141 Under disse omstændigheder har spørgsmålet om, hvorvidt der findes en budgetlinje eller ej, ingen indvirkning på spørgsmålet om lovligheden af de omtvistede beslutninger, der vedrører anmodninger om fritagelse for told.

142 Følgelig bør det undersøgte anbringendes fjerde led, der under alle omstændigheder er uden betydning, forkastes.

— Vedrørende det femte led om en tilsidesættelse af artikel 4 i Toldkodeksudvalgets forretningsorden

143 I artikel 4 i Toldkodeksudvalgets forretningsorden er det bl.a. fastsat, at udkast til foranstaltninger, som udvalget er blevet anmodet om at afgive udtalelse om, samt de øvrige arbejdsdokumenter sendes til udvalgets medlemmer normalt senest 14 kalenderdage inden mødet, hvilken frist dog kan afkortes til fem kalenderdage i hastende sager og afkortes yderligere i særligt hastende tilfælde.

144 Retten har i præmis 79 i den appellerede dom med rette fastslået, at den i denne bestemmelse opstillede regel har til formål at sikre den hensigtsmæssige forretningsgang i Toldkodeksudvalget under hensyn til de beføjelser, som tilkommer medlemmerne.

145 Retten har derefter bemærket, at fysiske og juridiske personer ikke kan påberåbe sig, at der er sket en tilsidesættelse af denne regel, som ikke har til formål at beskytte borgerne (jf. i denne retning dom af 7.5.1991, sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 49 og 50).

146 Endvidere var det med rette, at Retten, da den i øvrigt konstaterede, at ekspertgruppen ikke er et forskriftsudvalg, og at appellanten er en tredjepart, undlod at anvende den retspraksis, der er opstillet i dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen, der blev afsagt i et søgsmål anlagt af en medlemsstat vedrørende et stående byggeudvalg, sammensat af repræsentanter fra hver medlemsstat, og hvorved den anfægtede beslutning blev annulleret på grund af den omstændighed, at den i nævnte udvalgs forretningsorden fastsatte frist for fremsendelse af dokumenter til udvalgets medlemmer ikke var blevet iagttaget.

147 Retten foretog heller ikke urigtig retsanvendelse, da den undlod at foretage analog anvendelse af den retspraksis, der er opstillet i dommen i sagen Kommissionen mod BASF m.fl., der vedrørte Kommissionens dagældende forretningsordens artikel 12, stk. 1, hvorefter de beslutninger, Kommissionen vedtager under et møde eller ad skriftlig vej, underskrives på originalsproget eller originalsprogene af formanden og generalsekretæren.

148 I nævnte doms præmis 75-78 tog Domstolen en påstand, der var nedlagt af en juridisk person, om manglende iagttagelse af forretningsordenens artikel 12, stk. 1, til følge af den grund, som ikke kan overføres på denne sag, at den i denne bestemmelse fastsatte stadfæstelse havde til formål at sikre retssikkerheden ved på originalsprogene at fastnagle den tekst, der er vedtaget af Kommissionen som kollegial enhed, og at den nævnte stadfæstelse derfor udgjorde en væsentlig formforskrift.

149 På dette grundlag bør det undersøgte anbringendes femte led forkastes.

150 Det følger af det ovenstående, at anbringendet som sådan bør forkastes i sin helhed.

Vedrørende anbringendet om urigtig anvendelse af toldkodeksens artikel 239

Parternes argumenter

— Appellantens argumenter

- 151 Det er appellantens opfattelse, at Retten foretog en urigtig fortolkning af toldkodeksens artikel 239, da den lagde til grund, at betingelsen om, at der ikke må foreligge åbenbar forsømmelighed, ikke var opfyldt.
- 152 Dette anbringende er opdelt i tre led.
- 153 Med dette anbringendes første led kritiserer CMF Retten for med sin henvisning til sin dom af 21. september 2004, Gondrand Frères mod Kommissionen (sag T-104/02, Sml. II, s. 3211, præmis 66), med urette at have lagt til grund, at artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 ikke medfører nogen betydelig fortolkningsvanskelighed, og at nævnte bestemmelse, der er blevet indført med det formål at fjerne risikoen for omgåelse af antidumpingforanstaltningerne ved hjælp af import gennem mellemmand, forudsætter, at der foreligger en risiko for omgåelse, når importen ikke er blevet faktureret direkte af producenten eller eksportøren til den uafhængige importør.
- 154 Artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 pålægger ikke en specifik told i tilfælde af risiko for omgåelse. Hvis Retten havde fortolket bestemmelsen i lyset af betragtning 39 til samme forordning (jf. denne doms præmis 40), ville den være nået til den konklusion, at en specifik told kun pålægges, når det er godtgjort, at der foreligger omgåelse.

- 155 Rettens fortolkning viser, at det var kompliceret at fortolke den omhandlede bestemmelse.
- 156 Med anbringendets andet led anfægter appellanten, at Retten har lagt til grund, at appellanten ikke kunne frigøre sig fra sit ansvar som følge af fejl begået af selskabets toldbefuldmægtigede, og at det var i besiddelse af en tilstrækkelig erhvervmæssig erfaring inden for den omhandlede sektor.
- 157 Appellanten gør gældende, at toldspeditørernes professionelle ansvar er blevet anerkendt i fællesskabsretten (dom af 13.11.1984, forenede sager 98/83 og 230/83, Van Gend & Loos og Expeditiebedrijf Wim Bosman mod Kommissionen, Sml. s. 3763, præmis 16).
- 158 Appellanten gør endvidere for så vidt angår selskabets erhvervmæssige erfaring gældende, at det udover grossistvirksomhed inden for kemiske produkter og leverancer til landbruget, navnlig kvælstofopløsninger, og at selskabet som følge heraf ofte køber produkter, der er omfattet af forordning nr. 3319/94, meget ofte hidrørende fra Polen og Litauen.
- 159 Dette betyder imidlertid ikke, at appellanten er specialist for så vidt angår toldproceduren vedrørende sådanne produkter i Frankrig. Appellanten benyttede netop franske toldeksperter til at tage sig af de komplicerede toldprocedurer.
- 160 Appellanten kan således kvalificeres som en erfaren erhvervsdrivende inden for import og eksport af kvælstofopløsninger, men ikke som en erfaren erhvervsdrivende på området for toldprocedurer.

- 161 De fejl, der er begået af toldspeditørerne, medfører således ikke ansvar for appellanten.
- 162 Med anbringendets tredje led gør CMF gældende, at Retten på grundlag af en urigtig fortolkning af de faktiske omstændigheder med urette lagde til grund, at appellanten i sin adfærd ikke har udvist tilstrækkelig agtpågivenhed.
- 163 Retten har i den appellerede doms præmis 143 og 144 med urette lagt til grund, at appellanten undlod at søge råd hos toldspeditørerne, og at selskabet begik fejl ved udstedelsen af dets fakturaer.
- 164 Appellanten fremhæver, at selskabet ved skrivelse af 7. marts 2000 anmodede den franske toldmyndighed om nogle nærmere præciseringer af forordning nr. 3319/94.
- 165 Endvidere vedrørte de faktureringsfejl, der af Retten omtales i generelle vendinger, faktisk kun sag T-134/03 og kun en enkelt af de tre ladninger, der er berørt af den sag.
- 166 En af de to begåede fejl, som hurtigt berigtigedes, bestod i en fakturering i franske francs i stedet for dollars og den anden i udeladelse af speditørhonoraret fra forsendelsesomkostningerne.
- 167 Sådanne fejl er omfattet af de sædvanlige kommercielle risici inden for denne type aktiviteter. De kan således ikke kvalificeres som manglende agtpågivenhed fra appellants side.

— Kommissionens argumenter

- 168 Det er Kommissionens opfattelse, at Retten ikke begik nogen fejl, da den lagde til grund, at artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 ikke medførte nogen betydelig fortolkningsvanskelighed. Denne bestemmelse indeholder ikke noget subjektivt element, der indebærer en undersøgelse af den omhandlede aktørs vilje. Bestemmelsens anvendelse afhænger kun af, at de to i bestemmelsen anførte objektive betingelser er opfyldt.
- 169 For så vidt angår de fejl, der af appellanten tilskrives selskabets toldspeditører, gør Kommissionen gældende, at disses eventuelle ansvar ikke udelukker det ansvar, der i givet fald påhviler appellanten.
- 170 For så vidt angår den erhvervsdrivendes erfaring bemærker Kommissionen, at denne ikke skal bedømmes på grundlag af den erhvervsdrivendes erfaring med told-procedurer, men på grundlag af den erhvervsdrivendes erfaring inden for erhvervs-mæssige import- og eksportaktiviteter (dom af 11.11.1999, sag C-48/98, Söhl & Söhlke, Sml. I, s. 7877, præmis 57).
- 171 For så vidt angår spørgsmålet om CMF's agtpågivenhed bemærker Kommissionen indledningsvis, at selskabet søgte præciseringer hos de nationale myndigheder på et tidspunkt, der lå efter denne sags faktiske omstændigheder.
- 172 Kommissionen gør derefter gældende, at indsigelserne vedrørende Rettens bedømmelse af faktureringsfejl bør afvises, eftersom de omhandler bedømmelsen

af faktiske omstændigheder, hvilket bortset fra i tilfælde af en urigtig gengivelse af de fremlagte omstændigheder ikke udgør et retsspørgsmål, der som sådan er undergivet Domstolens bemyndigelse til at foretage prøvelse inden for rammerne af en appel.

- 173 Under alle omstændigheder vedrører indsigelsen kun en del af de faktiske omstændigheder, der blev undersøgt af Retten. Det står ikke desto mindre fast, at appellanten meddelte sine toldspeditører præcise instrukser, som dog ikke kunne udføres, og at selskabet for sent søgte præciseringer hos de nationale myndigheder.

Domstolens bemærkninger

- 174 Retten har i den appellerede doms præmis 135 korrekt bemærket, at der ved vurderingen af, om der er tale om åbenbar forsømmelighed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i toldkodeksens artikel 239, bl.a. skal tages hensyn til, hvor komplicerede de bestemmelser er, hvis manglende overholdelse har medført, at der er opstået toldskyld, samt til den erhvervsdrivendes erfaring og agtpågivenhed (Söhl & Söhlke-dommen, præmis 56, og dom af 13.3.2003, sag C-156/00, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 2527, præmis 92).
- 175 Retten har i samme doms præmis 153 ligeledes med rette bemærket, at godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, der kun kan indrømmes under visse forudsætninger og i bestemte særlige situationer, udgør en undtagelse til den normale import- og eksportordning, og at bestemmelserne, hvori der er fastsat en sådan godtgørelse eller fritagelse, følgelig skal fortolkes snævert (Söhl & Söhlke-dommen, præmis 52).

— Vedrørende det første led om den med artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 forbundne kompleksitet

- 176 I den appellerede doms præmis 137 har Retten under henvisning til sin tidligere dom i sagen *Gondrand Frères mod Kommissionen* (præmis 66) fastslået, at artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 ikke medfører nogen betydelig fortolkningsvanskelighed.
- 177 Den foretog hermed en retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvorvidt de omhandlede toldregler kunne betragtes som »komplekse« med henblik på anvendelse af toldkodeksens artikel 239 (jf. analogt dom af 3.3.2005, sag C-499/03 P, *Biegi Nahrungsmittel og Commonfood mod Kommissionen*, Sml. I, s. 1751, præmis 42 og 43).
- 178 Det skal i den henseende konstateres, at artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 som eneste betingelser for pålæggelse af en specifik told angiver forekomsten af indirekte fakturering og import af et ZAP-produkt.
- 179 Bestemmelsen stiller ikke i øvrigt krav om, at det godtgøres, at aktøren har haft vilje til at omgå antidumpingreglerne.
- 180 Betragtning 39 til forordning nr. 3319/94 ændrer ikke noget ved denne konstatering. Bestemmelsen henviser til formålet »at forhindre« omgåelse af antidumpingforanstaltningerne. Denne hensigt fremstår tydeligt som en generel målsætning om forebyggelse af omgåelsessituationer og ikke om beskatning heraf.

181 Ved at fastslå, at artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 3319/94 ikke medfører nogen betydelig fortolkningsvanskelighed, for så vidt som bestemmelsen skal opfattes som havende til formål »at forhindre omgåelse af antidumpingforanstaltningerne«, har Retten således ikke foretaget nogen urigtig retlig kvalificering af sådanne forhold, som kan udgøre en af betingelserne for anvendelse af toldkodeksens artikel 239.

182 Det følger heraf, at det undersøgte anbringendes første led bør forkastes.

— Vedrørende det andet led, dels om en frigørelse for ansvar som følge af fejl begået af toldspeditørerne, dels om, at appellantens tilstrækkelige erhvervmæssige erfaring i den omhandlede sektor er blevet taget i betragtning

183 Retten har i den appellerede doms præmis 139 fastslået, at appellanten ikke kan frigøre sig fra sit eget ansvar ved at påberåbe sig, at toldspeditørerne begik en fejl, uanset om der faktisk er tale om en sådan fejl.

184 Det skal i denne henseende bemærkes, at i henhold til toldkodeksens artikel 5, stk. 2, kan en persons repræsentationsforhold med henblik på at foretage de handlinger og opfylde de formaliteter, der er fastsat i toldforskrifterne, være enten direkte, når repræsentanten handler i en anden persons navn og for anden persons regning, eller indirekte, når repræsentanten handler i eget navn, men for en anden persons regning.

185 Det bemærkes endvidere, at:

- Klarerer i henhold til toldkodeksens artikel 4, nr. 18, er: den person, der foretager toldangivelse i eget navn, eller den, i hvis navn toldangivelse foretages.

- Debitor i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, er klarereren. Ved indirekte repræsentation er debitor også den person, for hvis regning toldangivelsen er afgivet.

186 Det følger af de således gengivne bestemmelser, at en aktør, der anvender en toldspeditør, uanset om der er tale om en direkte eller indirekte repræsentation, under alle omstændigheder er debitor for toldskylden i forhold til toldmyndighederne.

187 Retten foretog således ikke nogen urigtig retsanvendelse, da den udelukkede enhver ansvarsfrigørelse for appellanten som følge af eventuelle fejl begået af selskabets toldspeditører, hvis eventuelle ansvar i forhold til CMF alene vedrører deres kontraktforhold til selskabet.

188 Retten har for så vidt angår betingelsen vedrørende aktørens erhvervmæssige erfaring med rette i den appellerede doms præmis 140 bemærket, at det skal undersøges, om der er tale om en erhvervsdrivende, hvis virksomhed i det væsentlige består i import- og eksporttransaktioner, og om han allerede havde erhvervet en vis erfaring med sådanne aktiviteter (Söhl & Söhlke-dommen, præmis 57).

189 Idet Retten i samme doms præmis 141 konstaterede, at appellanten selv har anerkendt at have en vis erfaring med importtransaktioner vedrørende de i forordning nr. 3319/94 omhandlede kvælstofprodukter, hvilket endvidere bekræftes af appellansens appel (jf. denne doms præmis 160), konkluderede den med rette, at Kommissionen kunne lægge til grund, at appellanten havde den krævede erfaring.

190 Det følger heraf at det undersøgte anbringendes andet led bør forkastes.

— Vedrørende det tredje led om en urigtig bedømmelse af betingelsen om aktørens agtpågivenhed

191 I den appellerede doms præmis 142 bemærkede Retten først og fremmest, at såfremt der foreligger tvivl med hensyn til den rette anvendelse af bestemmelser, hvis manglende overholdelse kan føre til, at der opstår toldskyld, påhviler det aktøren at undersøge spørgsmålet og fremskaffe enhver mulig oplysning for ikke at overtræde de pågældende bestemmelser (Söhl & Söhlke-dommen, præmis 58).

192 Det blev derefter i samme doms præmis 143 fremhævet, at appellanten, som ganske vist har påstået, at der var vanskeligheder ved anvendelsen af forordning nr. 3319/94, ikke blot undlod at søge råd hos toldspeditørerne, men også gav dem meget præcise instrukser.

- 193 Retten har i den appellerede doms præmis 144 tilføjet: »Sagsøgerens fejl i forbindelse med udstedelsen af sine fakturaer taler endvidere også for, at selskabet har udvist manglende agtpågivenhed.«
- 194 Retten har i den appellerede doms præmis 146 konkluderet, at appellants adfærd under gennemførelsen af de pågældende transaktioner ikke kan anses for at være tilstrækkelig agtpågivende.
- 195 Det bemærkes i denne henseende først, at Retten hermed foretog en retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder med henblik på at afgøre, hvorvidt betingelsen om »agtpågivenhed« var opfyldt (jf. analogt dommen i sagen Biegi Nahrungsmittel og Commonfood mod Kommissionen, præmis 42 og 43). Således kan appellants indsigelse vedrørende fejl i faktureringen i modsætning til, hvad Kommissionen gør gældende, antages til realitetsbehandling.
- 196 Det skal imidlertid bemærkes, at den anførte konklusion allerede forekommer tilstrækkeligt begrundet af konstateringen af, at CMF har afholdt sig fra at søge nogen oplysning eller præcisering vedrørende de omhandlede toldprocedurer på trods af selskabets påstand om forordning nr. 3319/94's kompleksitet.
- 197 Henset til ordlyden af artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i denne forordning må appellanten have nærret tvivl angående den eventuelle anvendelse af en specifik told på den af appellanten valgte importordning, der indebar deltagelse af to selskaber mellem den polske eksportør og appellanten.

- 198 Under disse omstændigheder er det åbenbart, at selv om det var CMF's vurdering, at betragtning 39 til forordning nr. 3319/94, snarere end en generel målsætning om forebyggelse af omgåelsessituationer, indeholdt en betingelse om bevis for en faktisk omgåelse i tilslutning til de to eneste betingelser, der er opstillet i artikel 1, stk. 3, andet afsnit, i denne forordning, burde selskabet have indhentet oplysninger og præciseringer forud for de omhandlede toldprocedurer i stedet for i år 2000, således som selskabet har gjort gældende i denne sag.
- 199 Det følger heraf, at selv hvis det lægges til grund, at sagsøgerens anbringende om faktureringsfejl, der i Rettens gennemgang blev behandlet som supplerende elementer, er velbegrundet, kan dette ikke bevirke, at den appellerede doms konklusion er behæftet med en retlig mangel for så vidt angår betingelsen om aktørens agtpågivenhed.
- 200 Afslutningsvis bemærkes, at eftersom ingen af anbringenderne til støtte for appellen er velbegrundede, bør appellen forkastes.

Sagens omkostninger

- 201 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af samme reglements artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at CMF tilpligtes at betale sagens omkostninger, og selskabet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Anden Afdeling):

- 1) **Appellen forkastes.**

- 2) **Common Market Fertilizers SA betaler sagens omkostninger.**

Underskrifter